Р Е Ш Е Н И Е
№ 5579

гр. София, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 37 състав,** в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3052** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба от [фирма] срещу Решение № 118 от 25.02.2022 г. по преписка № 107 по описа за 2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad H. заседателен състав.

В жалбата се излагат доводи, че при издаването на оспорения акт не са съобразени доказателства, установяващи изграждането на рампа по стълбите, с което е осигурена достъпна архитектурна среда пред входа на сградата на пощенската станция. В тази връзка поддържа за наличието на допуснато съществено процесуално нарушение. Развиват се доводи за липсата на мотиви в акта, което нарушава изискването за неговата форма. Направени са възражения за неправилно прилагане на материалния закон, тъй като е осигурена достъпна среда в пощенската станция. Счита, че наложената санкция е в завишен размер. Претендират се разноски.

Ответната страна Комисия за защита от дискриминация, чрез процесулания си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Към преписката е приложен констативен протокол от 11.02.2020 г., съставен от служител на Комисията за защита от дискриминацията (КЗД), в който са отразени

резултатите от извършена проверка на обект: Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица]. От същия се установява, че на входа на обекта има шест стъпала и на същите липсват изградени елементи за преодоляването им от хора с увреждания, т. е. на стълбите пред пощенската станция липсват монтирани рампа, подемна платформа и други подобни. Посоченото се установява и от съставения снимков материал към протокола.
С доклад вх. № 12-11-4155/03.11.2020 г. на А. Д., действаща в качеството на председател на КЗД, е предложено на членовете на КЗД да се образува производството във връзка с установеното с констативния протокол от 11.02.2020 г.
С разпореждане № 360/25.03.2021 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 107/2021 г. пред административния орган, която е разпределена за разглеждане на Ad H. заседателен състав.
[фирма] е представило писмено становище вх. № 16-20-1022/04.06.2021 г., в което не се оспорва и се потвърждава, че дружеството управлява и стопанисва сградата на процесната пощенска станция, за което се представят акт № 3926/1975 г. за държавна собственост, разделителен протокол от 1993 г. и скица.
В становището се поддържа, че [фирма] не е едноличен собственик на сградата, поради което е необходимо решение на общото събрание на собствениците на сградата за осигуряване на достъпна архитектурна среда. Допълнително се твърди за създаден адекватен подход към хората с увреждания, които могат да бъдат обслужени по домовете, а при посещение на пощенските станции се предоставя съдействие за преодоляване на съответните неудобства.
По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр. и е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните материали, както и да посочат други доказателства, каквито намират за нужни.
С молба вх. № 16-20-1406/26.08.2021 г. на [фирма] е уведомена КЗД, че на стълбите пред входа на пощенска станция е поставена телескопична алуминиева рампа с парапет. Посоченото се установява от приложения снимков материал към молбата.
На основание чл. 60 ЗЗДискр. е изготвен доклад – заключение от докладчика, който е предоставен на председателя на състава.
На 07.10.2021 г. е проведено открито заседание, на което е приет единствено докладът, по който страните не са направили възражения. КЗД служебно е възложила на регионален представител на комисията да извърши проверка на изложените твърдения в молба вх. № 16-20-1406/26.08.2021 г. на [фирма].
С оглед указанията на КЗД е съставен констативен протокол на 27.10.2021 г. от регионален представител на КЗД и архитект към [община], в което е отразено изграждането 2 метални рампи пред входа на пощенската станция и липсата на тактилни плочи в началото и края на рампата. Проверяващите лица са изразили мнение, че рампата не отговоря на изискванията на Наредба № 4/01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания. Посоченото е отразено в фото снимки към протокола.
Като се съобразиха констативния протокол от 27.10.2021 г. и изготвените фото снимки към него, а и тези към молба вх. № 16-20-1406/26.08.2021 г., съдът намира, че след образуване на преписката е изградена рампа пред входа на пощенската станция.
На 20.01.2022 г. е проведено второ открито заседание, на което представител на [фирма] е изразил становище, че липсват мотиви в констативния протокол, касаещи

извода в констативния протокол от 27.10.2021 г. за несъответствието на рампата с нормативните изисквания. Административният орган е намерил преписката за изяснена, като е обявил, че ще се произнесе в срок.
Последвало е постановяване на оспорваното Решение № 118 от 25.02.2022 г. по преписка № 107 по описа за 2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad H. заседателен състав, с което е установено, че [фирма] е поддържала и продължава да поддържа архитектурна среда, затрудняваща достъпа на лица с увреждания до обект: Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица], извършвайки по този начин дискриминация по смисъла на чл. 5, вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДискр. по признак „увреждане“. На основание чл. 47, т. 3, вр. чл. 80, ал. 2 ЗЗДискр е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за извършената проява на дискримация, а на основание чл. 47, т. 4 ЗЗДискр е дадено предписание да се предприемат необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до обект: Е., находящ се на адрес: [населено място], [улица] (посоченият обект се различава от процесния).
Административният орган е приел, че [фирма] не са представили доказателства за осигурена достъпна архитектурна среда за обект: Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица]. Посочено е, че изградената рампа в хода на производството не отговоря на изискванията за достъпна среда. Органът е достигнал до извод за извършено нарушение по смисъла на чл. 5, вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 2 ЗЗДискр. и чл. 37 ЗЗДискр. по признак „увреждане“, тъй като не са предприети мерки, осигуряващи безпрепятствен достъп за хора с неравностойно положение до пощенската станция. Изложени са мотиви, че наложената санкция има възпиращ и разубеждаващ ефект за извършваната проява на дискриминация.
В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза, което е оспорено единствено от процесуалния представител на жалбоподателя. Съдът кредитира заключението, тъй като е компетентно и обективно изготвено. Същото се базира на извършен оглед и намира опора в доказателствата по делото (приложените към преписката фотоснимки и протокол от 27.10.2021 г.).
От заключението става ясно, че стъпалата на стълбите, намиращи се пред входа на пощенската станция, са с широчина от 29 см. Наклонът на рампата е 50 %, дължината е 207 см, а нейната широчина е 70 см., като функцията на бордюри се изпълнява от вертикалните пера на монтираните профили, които са с необходимата височина от 5 см. Отразено е, че хоризонталната площадка пред входа на пощата е с ширина 120 см. От заключението, а и от снимковия материал по делото става се установява липсата на втори парапет, тактилни плочи, ивици и знаци.
Съдът намира, че рампата е изградена в хода на образуваното производство пред органа и по – конкретно след дадената възможност на жалбоподателя да изрази становище за образуваната преписка пред КЗД. Това означава, че същата е изградена при действието на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията /Наредбата/ (обн., ДВ, бр. 12 от 2021 г. и в сила от 13.03.2021 г. – арг. § 5 от ПЗР на Наредбата).
Според чл. 19, ал. 1 от Наредбата рампите за преодоляване на различни нива в урбанизираната територия и рампите в подлези, надлези и метростанции се изпълняват при спазване на следните изисквания: 1. имат широчина най - малко 120 см, мерено между ръкохватките от двете страни; 2. изпълнени са с наклон не повече

от 5 % (1:20); 3. на всеки 10 м. дължина на рампата има хоризонтална площадка с дължина най-малко 200 см; 4. в местата, където рампата променя направлението си, е предвидена хоризонтална площадка с размери най-малко 150 см на 150 см; 5. от двете страни на рампата се предвижда ръкохватка, а по дължината на необезопасена страна - парапет с ръкохватка, при спазване на изискванията по чл. 18, ал. 3 и 4; 6. по дължината на необезопасените страни (една или две) на рампата се изграждат предпазни бордюри с височина най-малко 5 cm и широчина най - малко 15 см, върху които се монтират парапетите; 7. на разстояние 40 см преди началото и след края на рампата е изпълнена тактилна ивица за внимание (предупреждение) по посока на движението съгласно изискванията на чл. 9 и 11 и с цвят, контрастен на цвета на прилежащите настилки; 8. настилката на рампите осигурява безопасното придвижване на колички (инвалидни, детски, товарни и др.), като се забранява използването на подвижни, хлъзгави и трудни за преодоляване на наклона настилки.

В чл. 19, ал. 2 от Наредбата са заложени отклонения от наклона от 5 %, посочен в чл. 19, ал. 1, т. 2, а именно 6 % (при дължина от 8 м и височина 0,5 м), 7 % (при дължина от 5 м и височина 0,35 м) и 8 % (при дължина от 2 м и височина 0,15 м).

В случая рампата не отговоря на изискванията за наклон, уредени в чл. 19, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от Наредбата, тъй като наклонът е 50 % (при дължина от 207 см), което е многократно отклонение от посочените изисквания. Рампата не отговоря и на чл. 19, ал. 1, т. 5 от Наредбата, изискваща наличието на втори парапет по цялата ѝ дължина. Не са спазени изискванията и на чл. 19, ал. 1, т. 7 от Наредбата, доколкото липсват тактилни плочи, ивици и знаци по рампата.

Констатира, че рампата отговоря на единствено на изискванията на чл. 19, ал. 1, т. 1, т. 6, т. 8 от Наредбата (т. 3 е неотносима), отнасящи се широчина, наличие на предпазни бордюри (в случая вертикалните пера на монтираните профили) и настилка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, поради което е процесуално допустима.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона. При проверката съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 40, ал. 1, вр, чл. 48, ал. 2, т. 3 ЗЗДискр., вр. чл. 11, ал. 4 от Правилата за производство пред КЗД (ППКЗД) и в пределите на неговата власт по чл. 65, т. 1 – т. 4 ЗЗДискр.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореното решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му по чл. 66, т. 1 - 4 ЗЗДискр. Мотивите на

административния орган са изложени подробно, които съдържат фактическите и правните основания за издаването на оспорвания акт.

Констатира се наличието на очевидна фактическа грешка в третия диспозитив на оспорваното решение, тъй като са дадени предписания за следния обект: Е., находящ се на адрес: [населено място], [улица]. Очевидната фактическа грешка представлява несъответствие между действителната воля на органа и нейното изразяване, обективиране в акта. В случая навсякъде в мотивите на решението, а и в първия диспозитив на акта, включително актовете по движението на производството (доклад от 03.11.2020 г., разпореждане за образуване на производство, доклад – заключение), е посочен обект: Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица]. Несъмнено формираната действителна воля на органа се отнася за тази пощенска станция, а и страните не спорят в това отношение.

Съгласно чл. 62, ал. 2 АПК очевидни фактически грешки, допуснати в административния акт, се поправят от органа, който го е издал, и след изтичане на срока за обжалване, т. е. тази поправка може да бъде извършена и след влизане в сила на акта. Вярно е, че решението за поправяне на очевидна фактическа грешка няма самостоятелно правно значение, а заедно с първоначалния (поправения) административен акт представлява единно цяло, т. е. прецизността налага преди извършване на съдебен контрол преписката да се върне на органа за произнасяне. При пропуск да се извърши това, а и с цел процесуална икономия, няма пречка при отхвърляне на жалбата с влязъл в сила съдебен акт, т. е. при влизането в сила на административния акт, впоследствие да се извърши неговата поправка от органа.

При постановяване на оспорваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения. Не се установи да са допуснати такива процесуални нарушения, които да са нарушили или ограничили правото на защита на жалбоподателя, нито да обосноват извод, че ако административният орган не ги бе допуснал би достигнал до различен правен извод в крайния си акт.

Противно на доводите в жалбата, административният орган не е допуснал нарушение, изразяващи се в това, че не е събрал доказателства за изградената в хода на производството рампа. Неотносима е цитираната в жалбата съдебната практика, тъй като се отнася за случаите на пропуск да се прецени изграденото в хода на производството, а в настоящия случай това е направено. Органът е приел представените от [фирма] доказателства за изграждането на рампата. Впоследствие е извършена проверка на тези доказателства, като е възложена проверка за състоянието на изградената рампа. В противовес на възраженията в жалбата, в оспорваното решение е прието за наличието на изградената рампа на стълбите пред входа на пощенската станция. Органът е приел, че рампата не отговоря на нормативните изисквания за достъпна среда, като е приел констатациите на регионалния представител ма КЗД и експерт в съответната област - архитект от [община]. Вярно е, че органът не е изложил мотиви в какво се изразява това несъответствие, но това не е води до друг резултат, тъй като в настоящото производство се установи, че рампата не отговоря на изискванията на чл. 19, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 и ал. 2 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. Горното означава, че органът е събрал възможните и необходимите доказателства за изясняване на фактическата обстановка.

Съгласно чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр. в първото заседание председателят на състава поканва

страните да се помирят, т. е. провежда се помирително производство. Съгласно чл. 30, ал. 6 от Правилата за производство пред КЗД (ППКЗД), когато производството по преписката е по инициатива на КЗД - самосезиране (чл. 50, т. 2 ЗЗДискр) като страна в помирителното производство участва членът на КЗД, внесъл доклада за самосезиране (по подобен начин е уредено и за лицето, подало сигнал – арг. чл. 30, ал. 5 ППКЗД). Това означава, че при самосезиране съответният член (в случая А. Д. в качеството си на председател на КЗД) следва да вземе участие единствено в помирителното производство, но не и в последващ момент при липсата на постигнато споразумение. Това е така, тъй като за члена на КЗД, внесъл доклада за самосезиране, липсва засягане или застрашаване на собствено субективно право или интерес, доколкото същият търси защита от дискриминация за трети лица, т. е. трябва да се установи неравно третиране на тези трети лица, а не на члена на КЗД, за който липсва правен интерес да участва в съдебното производство. В оспорения акт и протоколите от заседанията на комисията е отразено, че А. Д. - председател на КЗД е страна в производството, което следва да приеме единствено като страна в помирителното производство. По посочените доводи съдебното производство следва да се прекрати по отношение на А. Д. в качеството ѝ на председател на КЗД.

Приложен е правилно материалният закон.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Съгласно чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по - неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

По смисъла на чл. 5 ЗЗДискр. за дискриминация се приема изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

В § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията, е регламентирано понятието „достъпна среда“ като среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания може да ползва свободно и самостоятелно.

Според чл. 9, т. 1 от Конвенцията за правата на хората с увреждания държавите - страни по Конвенцията предприемат подходящи мерки, за да дадат възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, да имат равен достъп до физическата среда на живеене, до транспорта, информацията и комуникациите, включително до информационните и комуникационните системи и технологии и до всички останали удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Държавите - страни по Конвенцията следва да предприемат също подходящи мерки за съобразяване с всички изисквания за достъпност за хора с увреждания от страна на всякакви частни лица, предлагащи съоръжения и услуги,

отворени или предназначени за широката публика (чл. 9, т. 2 б. „б“).
Изискването на чл. 5 от ЗЗДискр, както и на чл. 9 от Конвенцията за осигуряване на достъпна среда е абсолютно, като установяването на недостъпна среда винаги осъществява нарушение на антидискриминационното законодателство. Отговорността да осигурят достъпна среда се носи от всички лица - физически, юридически, публични или частни субекти, след като същите осъществяват ползването на публичното място, осъществят публична услуга, съответно осъществяват контролът върху публичното място.
Няма спор, че [фирма] е ползвател на Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица], както и че дружеството извършва универсална пощенска услуга, която по смисъла на чл. 32 от Закона за пощенските услуги (ЗПУ) е услуга, която се извършва постоянно в рамките на определено работно време с качество, отговарящо на нормативите по чл. 15, ал. 1, т. 7, на достъпни цени и възможност за ползването ѝ от всеки потребител на територията на страната независимо от географското му местоположение. Следователно дейността на [фирма], за която му е предоставено ползването на пощенската станция, е услуга по смисъла на чл. 37 ЗЗДискр.
При липсата на осигурен свободен достъп на лица с намалена подвижност, вкл. лица с двигателни увреждания до помещението, в което се предоставя универсалната пощенска услуга, е налице предоставяне на услуга при по-неблагоприятни условия на основата на защитения признак „увреждане“. Хората с увреждания не могат да получат услуга предоставяна на публично място по начин, който да не ги дискриминира, защото не могат да ползват услугата самостоятелно и независимо от волята на друг субект, тъй като нямат осигурен достъп до помещението, в което се предоставя тази услуга.
В процесния обект - Пощенска станция – клон на Централна поща В., находяща се в [населено място], [улица] липсва изградена достъпна архитектурна среда за хора с увреждания, вкл. такива с двигателни увреждания. По делото се установи наличието на изградена в хода на производството рампа на стълбите пред входа на пощенската станция, но същата не отговоря на изискванията на чл. 19, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 и ал. 2 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. Посочените отклонения са съществени, тъй като се касае за наличие на наклон от 50 % и липсата на втори парапет, което ограничава самостоятелното придвижване на хората с увреждания, т. е. без чужда помощ е невъзможно да се изкачи рампата, за да се достигне помещението, в което се предоставя пощенската услуга. В този смисъл изграденото съоръжение (рампа) не може да се ползва самостоятелно, каквото е изискването за „достъпна среда“ според § 1, т. 2 от ДР на Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021 г., а това води до извод за липсата на достъпна архитектурна среда в процесния обект.
Липсата на тези обстоятелства представлява по - неблагоприятно третиране по признак „увреждане“, съответно пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. на хората с увреждания, имащи затруднения при придвижването в сравнение с останалите граждани, както и пряко нарушение на разпоредбата на чл. 5 от ЗЗДискр., съгласно която „изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация“. Осигуряването на достъпна среда при предлагане на публична

услуга (в случая пощенска) е задължение на предлагащия публичната услуга [фирма], в противен случай хората с увреждане са неравно третирани от него при достъпа да публичната услуга.
Не е нарушена целта на закона, тъй като оспорваният акт е издаден, за да се преустанови обсъжданата дискриминацията и да се осигури равенство в третирането. Постигането на целите по чл. 2, ал. 1 ЗЗДискр налага даване на задължително предписание по реда на чл. 47, т. 4 ЗЗДискр. В тази връзка правилно административният орган е дал предписание на жалбоподателя да се предприемат необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до процесната пощенска станция в [населено място] (погрешно посочен обект, която очевидна фактическа грешка подлежи на отстраняване от органа).
Законосъобразно е определена имуществената санкция в размер на 500 лева, тъй като съгласно чл. 80, ал. 2 ЗЗДискр, който не изпълни задължение, произтичащо от този закон при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лева. Наложената имуществена санкция е близо до минимума и не са налице основания за намаляването ѝ с оглед характера на това, че проявата на дискриминация е насочена спрямо неопределен брой хора с увреждания.
Горното налага извод за неосновталност на жалбата и като такава на основание чл. чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК следва да се отхвърли.
По разноските:
С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК дружеството жалбоподател следва да заплати направените разноски от ответника, които са 250 лева за депозит за вещо лице.
По изложените съображения и на основание и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, съдът

Р Е Ш И:

ПРЕКРАТЯВА производството в частта спрямо конституираната като заинтересована страна А. Д., в качеството ѝ на председател на Комисията за защита от дискриминация.
ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 118 от 25.02.2022 г. по преписка № 107 по описа за 2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, Ad H. заседателен състав.
ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 250 лева, представляваща направени разноски по делото.
Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните, а в прекратителната му част в 7 – дневен срок.

Съдия: